

teatre lliure

© Ros Ribas

La forma de les coses

(The Shape of Things)

de **Neil LaBute**

direcció **Julio Manrique**

Teatre Lliure: Montjuïc – Espai Lliure, del 17 de desembre a l'11 de gener

La forma de les coses (The Shape of Things)

de **Neil LaBute**

direcció **Julio Manrique**

intèrprets

Mireia Aixalà Evelyn / **Cristina Genebat** Jenny / **Xavi Ricart** Tony / **Marc Rodríguez** (Julio Manrique 27 i 28 de desembre i del 7 a l'11 de gener) Adam

traducció de l'anglès **Cristina Genebat** / escenografia **Lluc Castells** / vestuari **Maria Armengol** / il·luminació **Jaume Ventura** / espai sonor **Dani Aznar** / vídeo **Ivan Carrero** / caracterització **Ignasi Ruiz**

ajudant de direcció **Norbert Martínez** / ajudanta d'escenografia **Irene Martínez** / construcció escenografia **Castells Planas**

i els equips del **Teatre Lliure**

coproducció **Teatre Lliure i La Troca**
amb el suport de **la Diputació de Girona i l'Institut Català de les Indústries Culturals**

agraïments **Teatre Zorrilla de Badalona, Teatre de Salt, BRUMARIA, a mínima, kink, OjodePez, Dardo magazine, comanegra, Centre d'Art Santa Mònica, Fundació Antoni Tàpies, editorial BLUME, Pepita Naqué, Òptica Sanabre, Dolors Castells, Juancho Gómez para Cebado, Redken 5th Avenue NYC**

durada de l'espectacle: 1h. 40'

Premis Butaca 2008 al Millor Espectacle de Petit Format i a la Millor Direcció

Horaris: de dimecres a divendres a les 21h.
dissabte a les 17:30h. i a les 22h.
diumenge a les 18:30h.

Preus: dimecres dia de l'espectador 15€
resta de dies 24€ amb descompte (excepte dia de l'espectador) 19€

Adam és un noi insegur que, influenciat per Evelyn –la seva iconoclasta nòvia, que és estudiant d'art i prepara la tesi doctoral– està disposat a canviar del tot per agradar-li més. De mica en mica es va transformant, però els canvis no agraden als seus amics d'abans. Una comèdia que signa el qui està considerat hereu directe de David Mamet a partir de la idea que la seducció és un art.

The Shape of Things s'estrena a l'Almeida Theatre de Londres el 24 de maig del 2001, protagonitzat per Rachel Weisz, Gretchen Mol, Paul Rudd, i Frederick Weller, i amb música dels Smashing Pumpkins. La versió cinematogràfica del mateix LaBute s'estrena el gener del 2003 al festival Sundance.

Aquest espectacle es va presentar al Teatre Lliure la temporada passada, del 7 de febrer al 9 de març del 2008, amb Cristina Genebat fent el paper d'Evelyn i Mireia Aixalà el de Jenny.

The Shape of Things em sembla un dels millors textos de Neil LaBute. Un material que vaig descobrir al cinema, veient la versió cinematogràfica de la peça que el propi Labute va dirigir. Em va semblar una història provocadora, perversa, intel·ligent, contundent i molt divertida. Immediatament vaig començar a barrinar la manera de portar-la al teatre i, finalment, tres anys després, vamm poder dur a terme l'espectacle.

Veig l'obra com una tragicomèdia sobre la vanitat humana, pecat aquest que, en la meva opinió, no pot trobar una forma de retrat més ajustada que aquesta que li ofereix la forma tragicòmica. M'interessa, sobretot, la dimensió de GRAN BROMA de la peça. La incontestable baixada de pantalons del protagonista que, no per casualitat, es diu Adam. M'interessa el seu cul a l'aire. Manllevant unes paraules de Lars Von Trier, "el sentiment de la tortuga panxa enlaire".

Sota el meu punt de vista, l'Adam és qualsevol de nosaltres. Tan indefens, manipulable i voluble com qualsevol de nosaltres. Algú a qui de sobte comencen a dir "que guapo que estàs", "que interessant", "se't veu tan bé" i coses per l'estil, i comença a creure's efectivament més guapo, més interessant, i li agafen ganes de cridar "I AM THE KING OF THE WORLD" i, és clar, quan veu que la cosa no era més que una presa de pèl, se sent com se sentiria qualsevol de nosaltres: terriblement ridícul. Perquè, amb la seva fredor, amb la seva indubtable crueltat, no es pot negar que l'Evelyn col·loca davant de l'Adam (i m'agradaria que també del públic, en la nostra versió) UN MIRALL. Ni més ni menys. I els miralls poden arribar a ser terriblement dolorosos.

En aquest sentit, veig el personatge de l'Evelyn com una mena d'àngel-dimoni, un *deus ex maquina* (el propi autor, finalment) que ens recorda salvatgement, amb ferocitat, allò que som. Ben poqueta cosa, a fi de comptes.

Julio Manrique

Neil LaBute

Detroit, 1963

Director de cinema, guionista i dramaturg nord-americà. Molt influenciat, als seus inicis, per la dramaturgia de David Mamet, LaBute estudia teatre a la Brigham Young University (BYU). Coneix llavors l'actor Aaron Eckhart, amb qui treballarà sovint en els seus films posteriors, i es vincula a l'església dels Adventistes del Setè Dia. Més endavant es llicenciarà també per la Universitat de Kansas, per la New York University i per la Royal Academy of London.

El 1993 torna a la universitat de Brigham per estrenar el seu primer èxit, *In the Company of Men*, que va rebre un premi de l'Association for Mormon Letters. L'èxit de la peça el porta a fer-ne l'adaptació cinematogràfica, que guanya el premi al millor director al festival de cinema de Sundance, el primer d'una llarga sèrie de guardons. La crítica n'elogia especialment el retrat inquietant de les relacions humanes de dos homes de negocis misògins.

El 1998 apareix la seva segona pel·lícula, *Your Friends & Neighbors*, un retrat descarnat de la vida sexual de tres parelles on treballa també amb Eckhart i amb Ben Stiller. L'any següent estrena a l'Off-Broadway *Bash: Latter-Day Plays*, tres peces curtes (*Iphigenia in orem*, *A gaggle of saints*, i *Media redux*) que retraten descarnadament l'església dels Adventistes del Setè Dia, de les quals en farà una versió televisiva. La seva rotunditat va suposar el trencament definitiu de Labute amb aquesta confessió.

L'any 2000 dirigeix *Nurse Betty*, amb un guió no seu, i que el fa guanyar la Palma d'Or del Festival de Cannes a la Millor Direcció. El 2002 estrena un altre film, *Possession*, basat en el *best-seller* d'A. S. Byatt, i *The Mercy Seat*, un espectacle en resposta als atemptats de l'11-S a Nova York interpretat per Liev Schreiber i Sigourney Weaver en els papers protagonistes. La peça, un cara a cara amb els mites que els novaiorquesos van erigir per trobar consol davant dels atacs, va obtenir un gran èxit. Del 2004 és *Fat Pig*, i l'any següent signa dos espectacles més, *Some Girl(s)* i *Wrecks*.

El 2006 dirigeix *The Wicker Man*, un *remake* d'aquest film de terror britànic, ara interpretat per Nicolas Cage i Ellen Burstyn, i treballa en l'adaptació cinematogràfica de *The Danish Girl*, de David Ebershoff. La seva última producció teatral ha estat *In a Dark Dark House*, el 2007, i el 2008 està previst que s'estreni el seu últim film, *Lakeview Terrace*.

LaBute s'ha erigit, a través de les seves obres, en un jutge implacable del costat més fosc de la naturalesa humana i de la societat nord-americana. Les seves pel·lícules han mantingut en bona part l'esquelet dramàtic del seu teatre: només personatges que parlen i revelen fins a quin punt són malvats, esgarrifosos, ignorants, il·lusionats, feridors, desil·lusionats i cínic.

teatre

2007 *In A Dark Dark House*. MCC Theater.

2005 *Wrecks*. Everyman Palace Theatre, Cork, Irlanda (2006, Public Theater de Nova York).

Some Girl(s). MCC Theater.

This Is How It Goes.

2004 *Fat Pig*. MCC Theater.

Autobahn. MCC Theater.

2003 *Merge*.

2002 *The Mercy Seat*. MCC Theater.

The Distance From Here. MCC Theater.

2001 *The Shape of Things*. Almeida Theatre.

1999 *Bash: Latter-Day Plays*.

1992 *In the Company of Men*.

Filthy Talk For Troubled Times

cinema

2008 *Lakeview Terrace*.

2006 *The Wicker Man*.

2003 *The Shape of Things*.

2002 *Possession*.

2001 *Bash: Latter-Day Plays* (TV).

2000 *Nurse Betty*.

Tumble (curt).

1998 *Your Friends & Neighbors*.

1997 *In the Company of Men*.

Bibliografia Neil LaBute

The Shape of Things. Faber And Faber. Londres, 2002.

Excés (escenes dels darrers dies). Dins: *Paradís oblidat ; El clavicèmbal ; Excés (escenes dels darrers dies)*. Edicions Proa, Teatre Nacional de Catalunya, 32. Barcelona, 2002. Traducció de l'anglès de Carlota Subirós.

Momentos de placer. Lumen. Barcelona, 2005.

Seconds of Pleasure. Faber And Faber. Londres.

Bash. Faber And Faber. Londres, 2000.

Distance from here. Overlook Press. Nova York.

In a Dark Dark House. North Point Press.

Some girls. Faber And Faber. Londres.

The Mercy Seat. Faber And Faber. Londres.

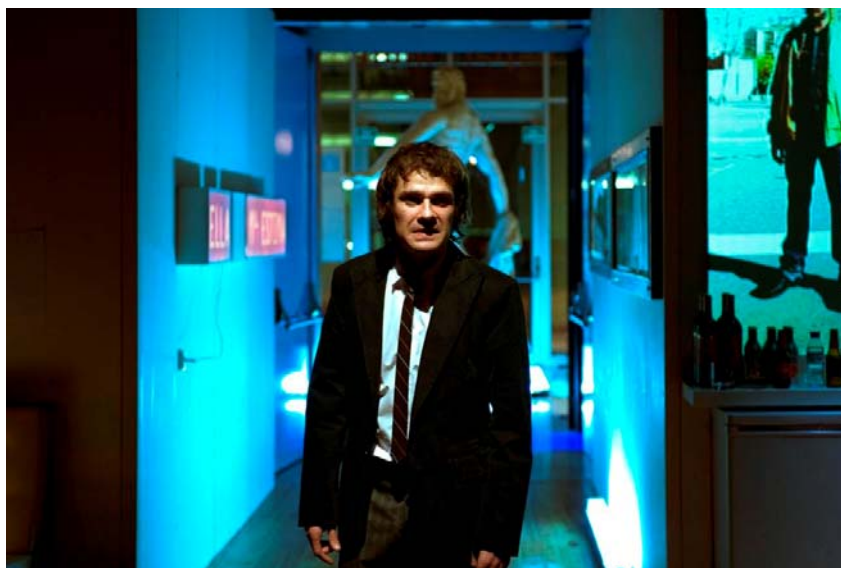
més informació:

<http://imdb.com/name/nm0001438/>

<http://www.faber.co.uk/>

<http://www.hackwriters.com>

<http://www.time.com/time/magazine/article/0,9171,1066876,00.html>

Julio Manrique

Llicenciat en dret per la Universitat Pompeu Fabra de Barcelona, cursa els tres cursos oficials d'Interpretació a l'Institut del Teatre de Barcelona, després de quatre anys de formació a l'Aula de Teatre de la Universitat Pompeu Fabra i el Col·legi del Teatre de Barcelona. Fa un curs de treball sobre l'obra de William Shakespeare organitzat per la Unió de Teatres d'Europa, a càrrec de Bruce Mayers. S'estrena professionalment el 1994 sota la direcció de Josep Maria Mestres (*Enemic de classe*), amb qui ha treballat en diversos muntatges (*Klowns*, *Salvats!*, *Fashion Feeling Music*, *Romeo i Julieta*). Des d'aleshores Ha treballat també amb Rafel Duran (*L'alfabet de l'aigua*, *Perifèria Koltès*), Tamzin Townsend (*Macbeth*), Pep Anton Sánchez (*Bunyols de quaresma*), Joan Ollé (*Así que pasen cinco años*) i Calixto Bieito (*Mesura per mesura*). Els seus darrers muntatges han estat *Terra Baixa*, dir. Ferran Madico; *Ànsia* (Premi de la Crítica de Barcelona) i *El pes de la palla*, dir. Xavier Albertí; *Far Away*, dir. Peter Brook; *The bug (el virus)*, dir. David Selvas, *Salamandra*, dir. Toni Casares, i *Titus Andrònic* (Premi de la Crítica de Barcelona) i *Juli Cèsar*, dir. Àlex Rigola. El 2004 va estrenar una peça seva, *El miedo y la música*, al STI-CC. També ha participat en les sèries televisives *Nissaga: l'herència*, *Temps de silenci* i *Porca Misèria*, i a les telemovies *Valèria* i *L'estratègia del cucut*, de Sílvia Quer; *Delta*, d'Oriol Ferrer i *Coses que passen*, de Sílvia Munt. En cinema destaca la seva participació a *Soldados de Salamina*, de David Trueba i a *Febrero*, de Sílvia Quer. Ha participat també a *En Pólvora*, d'Àngel Guimerà, dir. Sergi Belbel i, com a director, *Els boscos*, de David Mamet. Pel Festival Barcelona Grec de 2006 va participar a *Arbusht* un text de Paco Zarzoso dirigit per Àlex Rigola i el 2007 entra a formar part de la companyia Teatre Lliure on ha participat en l'explotació en gira d'*Otel·lo*, *European House* i ha format part també del repartiment d'*El dúo de la Africana*, de Xavier Albertí i Lluïsa Cunillé i de *2666* de Roberto Bolaño amb adaptació de Pablo Ley i Àlex Rigola (2007). Amb *La forma de les coses*, es va estrenar com a director al Teatre Lliure. Aquesta temporada prepara també la direcció de *Product*, de Mark Ravenhill, que s'ha d'estrenar a la Sala Beckett de Barcelona.

Els intèrprets

Mireia Aixalà

Debuta com a actriu de teatre el 1997 amb *Mala Sang*, de David Plana, i des de llavors ha treballat sota la direcció de Toni Cafiero, Ferran Madico, Gabor Tompa, Pascale Henry, Toni Casares, Carme Portaceli i Paco Mir, entre d'altres. Destaca la seva participació en els espectacles *Woyzeck* i *Juli Cèsar*, dir. Àlex Rigola; *Victor o els nens al poder* de Roger Vitrac, dir. Joan Ollé; *L'estiueig* de Carlo Goldoni, dir. Sergi Belbel i *El Cafè de la Marina* i *Temptació*, dir. Rafel Duran. Ha treballat també a les sèries de televisió *La Rosa*, *La memòria dels Cargols*, *Des del balcó*, *Psico-express*, *Temps de silenci* i *Lo Cartanyà*, i a les pel·lícules *Laia, regal d'aniversari*, de Jordi Frades; *L'orquestra de les estrelles*, d'Eduard Cortès i *Pressumptes Implicats*, d'Enric Folch, entre d'altres. Darrerament ha treballat sota les ordres d'Albert Tola en *Who is P?*, un Assaig Obert dirigit per David Selvas a partir de textos de Pasolini al Teatre Lliure; *Òscar, una maleta, dues maletes, tres maletes*, de Claude Magnier, dir. Abel Folk i *El àngel exterminador*, de Luis Buñuel, dir. Joan Ollé.

Cristina Genebat

Ha treballat amb directors com Magda Puyo (*Ricard G*, a partir de *Ricard III* de W. Shakespeare, i *Excés*, de Neil LaBute); Toni Casares (*Salamandra*, de Josep Maria Benet i Jornet, i *Suite*, de Carles Batlle); Ariel García-Valdés (*Don Juan*, de Molière); Ramon Simó (*Escenes d'una execució*, de Howard Barker) o Àlex Rigola (*Juli Cèsar*, de Shakespeare) i Marta Angelat (*Tape*, d'Stephen Belber), entre d'altres. En televisió ha participat a la sèrie i a la pel·lícula *Majoria absoluta*, dir. Joaquim Oristrell. També ha traduït fins ara dues peces de teatre: *L'illa dels esclaus*, de Marivaux, dirigida per Pep Plà a l'Artenbrut i *El virus*, de Richard Strand, dirigida per David Selvas a la Sala Muntaner. El 2007 va signar la seva primera direcció teatral, amb *El signe de l'escorpi*, de Julio Manrique.

Xavier Ricart

Debuta com a actor el 1997-98 amb *Klowns*, de Monty & Cia, dir. Josep Maria Mestres, i des de llavors ha treballat sota la direcció de Jaume Melendres, Paco Mir, Pep Anton Gómez, Àlex Rigola, Carlo Formigoni i Marta Montblant, entre d'altres. Destaca especialment la seva participació en diversos muntatges dirigits per Josep Maria Mestres: *La filla del mar*, d'Àngel Guimerà; *Romeu i Julieta*, de William Shakespeare i *El tinent d'Inishmore*, de Martin MacDonagh. Els seus últims espectacles han estat *S.O.A. - School of America*, de Marc Angelet, estrenat al Festival Internacional Teatre Acció (FITA, Bèlgica i Itàlia). H treballat per a televisió a les sèries *Laberint d'ombres* i *L'un per l'altre* (TVC). Ha

estat també ajudant de direcció de Josep Maria Mestres a *No és tan fàcil*, de Paco Mir i *Paradís*, de Jordi Galcerán i de Joan Anton Sánchez a *Mare Coratge*, de Bertolt Brecht. Com a director, ha signat els muntatges *Amics de Joan Oliver i Miquel Martí i Pol* i *Chao Rodríguez*, (1999), *El bon Doctor* (2005), i una lectura dramatitzada d'*Accident*, de Lluïsa Cunillé (2001). El 2004 ja va treballar a les ordres de Julio Manrique al seu primer espectacle com a autor i director, *El miedo y la música*, estrenat al Sitges Teatre Internacional.

Marc Rodríguez

Debuta com a actor de teatre el amb *València*, de Paco Zarzoso, dir. Rafel Duran, amb qui treballa més endavant a *Una vida al teatre*, de D. Mamet, i *La dama enamorada*, de J. Puig i Ferrater. Ha estat dirigit per Joan Raja (*L'inspector*, de N. Gògol), Àlex Rigola (*Titus Andrònic*, *Juli Cèsar*, de W. Shakespeare, *Buñuelo de Hamlet* i *Días Mejores*), Carme Portaceli (*El retorn al desert*, de B-M Koltès, i *Hamlet-Machine*, de H. Müller) i Josep Maria Mestres (*Romeo i Julieta*, de W. Shakespeare), entre d'altres. Darrerament ha participat en *Obra vista*, de Jordi Prat i Coll i a *En Pólvora*, d'Àngel Guimerà, dir. Sergi Belbel. Aquest any forma part també del repartiment de *Días mejores*, de Richard Dresser, dir. Àlex Rigola. En televisió ha col·laborat a les sèries *Nissaga*, *L'herència*, *7 de notícies*, *Pagats per riure*, *Jet lag*, *Majoria absoluta*, *Porca misèria* i *El pulso*, i a les pel·lícules *Freetown*, de Javier Arazola, *Delta*, d'Oriol Ferrer i *Rapados*, de Roman Parrado. Ha fet també cinema en dues ocasions: *Salvador*, dir. Manel Hueriga, i *Tu vida en 65 minutos*, dir. Maria Ripoll. El 2004 també va treballar a les ordres de Julio Manrique al seu primer espectacle com a autor i director, *El miedo y la música*, estrenat al Sitges Teatre Internacional.

La crítica ha dit:

“La millor peça teatral que hem vist de Neil LaBute i l'autèntica revelació d'un director, Julio Manrique. Una posada en escena eficaç, amb un ús ajustat de l'audiovisual i una dinàmica actoral fluïda i còmplice.”

Francesc Massip (**L'Avui**)

“El trabajo de Julio Manrique como director del montaje es estupendo. Los cuatro intérpretes están, además, magníficos.”

Begoña Barrena (**El País**)

“Quina meravella de representació!”

Gonzalo Pérez de Olaguer (**El Periòdico**)

“Un muntatge refrescant, divertit i que enganxa l'espectador des de l'inici i fins al final. Una de les comèdies més bones i més incisives de LaBute. Una història brillant, neta que se centra en aspectes de la vida humana de les coses.”

Teresa Ferré (**El Punt**)

“Brillante. La forma de les coses es una de esas obras donde todos los elementos se han situado en su sitio. Comedia sobre la manipulación y sobre el arte.”

Joan-Anton Benach (**La Vanguardia**)

“En los diálogos de La forma de les coses nos reencontramos con esos fulgores deliciosamente absurdos de los que solo la verdadera comedia tiene la formula.”

José Antonio Aguado (**Diari de Terrassa**)